

Porkalo.”

“Nu – ne,” diris Hari.

Hagrid konsterniĝis.

“Mi pardonpetas,” diris Hari.

“*Vi* pard’npetes?” koleris Hagrid, turnante sin por fiksi sian rigardon al la Dursloj, kiuj emis retiriĝi en la ombrojn. “Ili devus pard’npeti! Mi sci’s, ke vi ne ricev’s viajn leterojn, sed m’ neniam s’poz’s, ke vi eĉ ne scius pri Porkalo, je ĉielo! Ĉu vi neniam scivol’s, kie viaj gepatroj lern’s ĝin?”

“Kion?” demandis Hari.

“KION?” tondris Hagrid. “Unu momenton!”

Li ekstaris. Pro sia kolero li ŝajnis plenigi la tutan kabaneton. La Dursloj timante kaŭris apud la muro.

“Ĉu vi volas diri al mi,” li graŭlis al la Dursloj, “ke ĉi tiu knabo – ĉi knabo! – scies nenion pri – pri IO AJN?”

Hari opiniis tion troigo. Li ja iris al lernejo, kaj liaj notoj estis bonaj.

“Mi scias kelkajn aferojn,” li diris. “Mi povas, nu, fari matematikon kaj tiaĵojn.”

Sed Hagrid nur gestis kaj diris, “Pri nia mondo, mi d’mandes. Via mondo. Mia mondo. *La mondo de viaj g’patroj.*”

“Kiu mondo?”

Hagrid aspektis kvazaŭ li estis eksplodonta.

“DURSLI!” li muĝis.

Onklo Verno, tre pala, flustris ion, kies sono estis “Mmlmml.” Hagrid malkviete rigardis al Hari. “Sed vi certe scies pri viaj g’paĉjoj,” li diris. “Ili ja estas famaj. Vi estas fama.”

“Ĉu? Miaj – miaj gepatroj ne estis famaj, ĉu?”

“V’ ne scies ... v’ ne scies ...” Hagrid fingrokombis al si la hararon, fiksante al Hari konfuzitan rigardon. “V’ ne scies, kio vi *estas*?” li finfine diris.

Onklo Verno subite regajnis sian voĉon.

“Ĉesu!” li komandis. “Tuj ĉesu, sinjoro! Mi malpermesas al vi diri ion tian al la knabo!”

Viro pli kuraĝa ol Verno Dursli perdus tiun kuraĝon je la furioza rigardo, kiun Hagrid nun direktis al li. Kiam Hagrid parolis, ĉiu lia silabo tremis pro kolerego.

“Vi n’niam inform’s lin? N’niam dir’s al li, kio estas en la letero, kiun Zomburdo las’s por li? M’ est’s tie! Mi vid’s Zomburdon lasi ĝin, Dursli! Kaj vi kaŝ’s ti’n de li dum tiom da jaroj?”

“Kaŝis *kion* de mi?” avide diris Hari.

“ĈESU! MI MALPERMESAS!” panike ekkriis onklo Verno.